

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatelky **J. S.**, zastoupené JUDr. Janou Kutmonovou, advokátkou se sídlem v Praze 9 – Prosek, Vysočanská 548, za účasti **Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Pardubicích**, se sídlem v Pardubicích, Čechovo nábřeží 1791, a osob zúčastněných na řízení **1) Obce Jičíněves**, zastoupené JUDr. Janem Malým, advokátem se sídlem v Jičíně, Šafaříkova 842, a **2) Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových**, se sídlem v Praze 2, Rašínovo nábřeží 42, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 4. 7. 2006, č. j. 52 Ca 18/2006 - 65,

takto:

I. Výrok č. I. usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 4. 7. 2006, č. j. 52 Ca 18/2006 – 65, **se zrušuje** a věc **se vrací** v tomto rozsahu tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost do výroku č. II. usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 4. 7. 2006, č. j. 52 Ca 18/2006 – 65, **se zamítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti výroku č. II. usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 4. 7. 2006, č. j. 52 Ca 18/2006 – 65.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného usnesení krajského soudu, kterým byla výrokem č. I. odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Pardubicích (dále jen „správní orgán“) ze dne 28. 2. 2006, č. j. ZKI PU-O-15/64/2006, jímž bylo k jejímu odvolání změněno rozhodnutí

Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, Katastrálního pracoviště Jičín (dále jen „katastrální úřad“) ze dne 6. 1. 2006, č. j. OR-296/2003-604/9, o neprovedení opravy údajů v katastru nemovitostí, odstranění duplicitního zápisu na listu vlastnictví (na základě návrhu podaného stěžovatelkou), a výrokem č. II. rovněž odmítnuta žaloba na určení povinnosti správního orgánu provést záznam do katastru nemovitostí.

Ve včas podané kasační stížnosti namítá stěžovatelka, že s ohledem na čl. 36 Ústavy České republiky nesmí být rozhodnutí týkající se základních práv a svobod vyloučeno ze soudního přezkumu. V dané věci se jedná o pravomocně ukončené dědické řízení, v němž přešly předmětné pozemky rozhodnutím soudu na stěžovatelku, avšak katastrální úřad neprovedl zápis vlastnického práva záznamem a v rozporu se zákonem vyhotovil duplicitní zápisy vlastnictví, čímž zasáhl do práv stěžovatelky, proto krajský soud rozhodl nezákonně o vyloučení takovéhoto rozhodnutí z přezkumu. Krajský soud ve svém rozhodnutí nesprávně dovodil, že stěžovatelka se svou žalobou domáhala provedení záznamu dle ust. § 7 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon č. 265/1992 Sb.“), když ve skutečnosti usilovala o zrušení nezákonných rozhodnutí správního orgánu a katastrálního úřadu. V předmětné věci katastrální úřad namísto mu zákonem uložené povinnosti provést záznam (s ohledem na výsledky skončeného dědického řízení) protizákonně a mimo svoji vymezenou evidenční povinnost zahájil a vedl správní řízení, v němž přezkoumal rozhodnutí soudu o dědickém řízení, přičemž zásadně změnil práva stěžovatelky, když přihlédl k falzifikátu kupní smlouvy, který někdy v roce 2000 vyhotovila třetí osoba (což není možné i dle nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 8. 7. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 11/99). Institut opravy vyjádřený v ust. § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „katastrální zákon“), není vyjmut ze soudního přezkumu, neboť jde o správní řízení s odvolacím řízením; katastrální úřad tak vedl správní řízení. Třetí osoba, které katastrální úřad nezákonně připsal vlastnictví do katastru nemovitostí, podala určovací žalobu u Okresního soudu v Jičíně, kterou později vzala zpět a uhradila stěžovatelce veškeré náklady řízení. Žalobu vzala zpět, protože by nepochybně neuspěla a protože by se odhalil podvod, proto bylo řízení ukončeno v neprospěch této osoby, tj. Obce Jičíněves. Protože stěžovatelka byla soudem určena jako jediný vlastník předmětných nemovitostí, domnívá se, že není důvodné, aby se dožadovala práva, které jí bylo soudem již jednou přiznáno, tedy aby se obracela na soud s určovací žalobou. Dále uvedla, že se v řízení o opravě chyby nejedná, jak uvádí krajský soud, jen o formální vnitřní úkon správního orgánu, který nemá dopad na veřejné subjektivní právo, zvláště když katastrální úřad provedl nezákonný úkon a změnil tím pravomocné rozhodnutí soudu. Stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci krajskému soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozhodnutím krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Obec Jičíněves jako osoba zúčastněná na řízení se ve svém vyjádření rovněž ztotožnila se závěry uvedenými v rozhodnutí krajského soudu, proto rovněž navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je z části důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle ust. § 8 odst. 1 katastrálního zákona na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.

Dle odst. 3 cit. ustanovení opravu na základě návrhu podle odstavce 1 provede katastrální úřad do 30 dnů, ve zvlášť odůvodněných případech do 60 dnů, ode dne doručení návrhu.

Podle odst. 5 cit. ustanovení sdělí-li do 30 dnů od doručení oznámení vlastník nebo jiný oprávněný katastrálnímu úřadu, že s provedenou opravou nebo s tím, že se nejedná o chybu, nesouhlasí, vydá katastrální úřad rozhodnutí ve věci. Proti rozhodnutí je možno podat odvolání k zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu, v jehož obvodu je dotčená nemovitost.

V daném případě je zásadní skutečnost, že stěžovatelka se podanou žalobou domáhala, s ohledem na znění žalobního petitu, zrušení rozhodnutí správního orgánu a katastrálního úřadu a dále uložení povinnosti správnímu orgánu provést záznam do katastru nemovitostí. Proto krajský soud rozhodoval v dané věci nejprve o žalobě na zrušení rozhodnutí, kterou odmítl, neboť rozhodnutí správního orgánu dle ust. § 8 katastrálního zákona není podle jeho názoru rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., a poté rozhodoval o žalobě na určení povinnosti provést záznam do katastru nemovitostí, kterou odmítl pro existenci neodstranitelného nedostatku podmínky řízení, protože uložení povinnosti správnímu orgánu provést záznam vlastnictví do katastru nemovitostí nepatří do pravomoci soudů ve správním soudnictví. Proto se i Nejvyšší správní soud zabýval ve svém přezkumu nejprve prvým výrokem usnesení krajského soudu a teprve poté výrokem druhým.

Jak již bylo uvedeno výše, krajský soud odmítl žalobu proti rozhodnutí o provedení opravy chyby v katastrálním operátu dle ust. § 70 písm. a) s. ř. s. Krajský soud při svém rozhodování sice vyšel z usnesení zvláštního senátu zřízeného zákonem č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 2. 9. 2004, č. j. Konf 62/2003 - 15, dle kterého příslušným vydat rozhodnutí ve věci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu vydaného dle ust. § 8 zákona o katastru nemovitostí je soud ve správním soudnictví, avšak nerespektoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004 - 42, publikovaný pod č. 720/2005 Sb. NSS. V tomto rozsudku Nejvyšší

správní soud vyjádřil, že „pokud Nejvyšší správní soud akceptoval příslušnost soudu činného ve správním soudnictví ve věcech přezkumu rozhodnutí správního orgánu o opravě údajů v katastrálním operátu podle § 8 zákona ČNR č. 344/1992 Sb., katastrálního zákona, je tím zároveň vysloveno, že v takovém správním řízení se rozhoduje o veřejných subjektivních právech fyzických i právnických osob ve smyslu § 2 s. ř. s. V opačném případě by příslušnost správních soudů postrádala jakékoliv racionální opodstatnění.“ Je tedy zřejmé, že jestliže se v dané věci jedná o rozhodnutí katastrálního úřadu o neprovedení opravy chyby v katastrálním operátu, bylo tímto rozhodnutím zasaženo do veřejných subjektivních práv stěžovatelky, a z tohoto titulu je proto i takovéto rozhodnutí (po splnění dalších zákonných podmínek) přezkoumatelné ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud proto zrušil výrok č. I. napadeného usnesení pro nesprávné posouzení právní otázky.

Pokud však jde o posouzení důvodnosti napadení výroku č. II. přezkoumávaného usnesení, Nejvyšší správní soud se plně ztotožnil s důvody pro odmítnutí uvedenými v usnesení krajského soudu. Jak již uvedl krajský soud, ust. § 4 s. ř. s. taxativním způsobem vymezuje pravomoc soudů ve správním soudnictví s tím, že navazující ustanovení soudního řádu správního tuto pravomoc konkretizují uvedením striktních způsobů rozhodnutí správních soudů. Žádné ustanovení s. ř. s. však správnímu soudu neumožňuje, aby uložil katastrálnímu úřadu povinnost provést záznam vlastnictví dle ust. § 7 zákona č. 265/1992 Sb. Proto krajský soud postupoval zcela v souladu se zákonem, když žalobu domáhající se takovéhoto rozhodnutí dle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Z důvodu zrušení usnesení krajského soudu ve výroku č. I. se Nejvyšší správní soud blíže nezabýval ostatními stížními námitkami stěžovatelky, neboť se váží k vlastnímu řízení před správním orgánem, když hodnocení předchozího správního řízení náleží za daného stavu věci primárně krajskému soudu.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je z části důvodná. Proto dle ust. § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. napadené usnesení krajského soudu ve výroku č. I. zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost směřující proti výroku č. II. shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1, věty druhé, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti do výroku č. I. napadeného usnesení krajského soudu rozhodne podle ust. § 110 odst. 2, věty první, s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti do výroku č. II. napadeného usnesení krajského soudu se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů

řízení. Správnímu orgánu dle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto mu soud nepřiznal jejich náhradu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu